

ունենար այն՝ մերձաւոր ապագայում: Բա-
նիրուն Առաջնորդն իսկ տեղեակ ըլլալով
անոր ապագայ պայծառութեանն ու մեծ
կարեւորութեանը՝ ոչ միայն բոլորովին դժ-
է անոր օտարացուցմանն, այլ և խոր կեր-
պով համոզուած է՝ թէ վերը նշանակուած
միջոցներով միայն պիտի կարենայ մնալ
յոսին իր ազգային սեպհականութիւն մը,
և պատուաբեր և օգտակար լինել ազգիս:
Եթէ դիւրին բան չէ Երուսաղէմի մէջ այս-
պիսի տեղ մ'ունենալ, ուր ամէն ազգ ա-
մէն ճիշդ կը թափէ տեղ մը կամ սրբավայր
մ'ունենալ, մեծագումար դրամով, հետեւա-
բար շատ և շատ ցաւալի պիտի ըլլայ մեզ
անոր կորուստը: Հայ կաթողիկեայ ազգային
վարիչներուն և մանաւանդ անոնց ծայրա-
գոյն գլխոյն՝ Հոգեւոր Տիրոջ՝ կը մնայ ու-
րեմն այս կէտն լրջօրէն ի նկատի առնուլ,
և պարտ ու պատշաճը ժամանակին տնօ-
րինել, ըստ ամենայնի սատար լինելով
լուսամիտ Առաջնորդին, որ ոչ միայն կըր-
ցածէն աւելի գործեց, այլ և պատրաստ է
և ուժեղ աւելի եւս գործելու, եթէ բարձրա-
գունից կողմէն աջակցութիւն գտնէ: Կը
յուսանք թէ յոյսերնիս պարապ չպիտի
եղնէ:

Հ. ԲԱՐՍԵՂ Վ. ՍԱՐԻՍԵԱՆ

ԼԵՌԱՐՏԻ

ԱՆ Հ Ո Ւ Ն Ը

Եղաւ ինձ միշտ սիրելի բլուրս ամայի,
Եւ ցանկապառը՝ որ այնքան կողոնքէ
Ալքն հեռաւոր հորիզոնէն կը կտրէ:
Բայց նշտելով երբ կը նայիմ, մշտեմ մէջ
կը նշգրեմ՝ անկէ անդին՝ միջոցներ
Անծայրածիր և լուսութիւններ գերբնական,
Ու ամենախոր անդորրութիւն, որուն մէջ
Գին կը մընայ որ չըստկայ սիրան: Ու երբ
Այս տունկերուն մէջ կը լսեմ մոռունի հովին,
կը բաղդատեմ՝ ես այն անհուն լըռութիւն,
Այս ձայնի նկա. ու կը յիշեմ յաւէմն ես,
Մեռած դարերն, ու կենդանին և ներկան,
Ու ձայնն իր: Այսպէս անհունի միջև այս
կը խեղճուի մշտածութիւնս խորասույզ.
Ու նաւերկի քաղցը և ինձ այս ծովուն մէջ:
Թրգմ. Հ. Ա. ՂԱԽԻՅԱՆ

ՊԱՏՄԱԿԱՆ ՎԵՊ

ՏԻՖԵՐԻՍԻ ՆԱԽԱՎԱՐՆ

(Շար. տե'ս էջ 461)

ԳԼՈՒԽ Ժ.

Հ Ո Ո Վ Ս

Եթէ մէկը Հռովմը տեսնէր Գոմեփանոսի,
Ներուասի և Տրաքիանոսի ժամանակ, ապշած
պիտի մնար հոն տիրող յարատեւ աղմուկին վը-
րայ: Ապրանքներով բեռնաւորուած կառքեր կ'եր-
թային ու կու գային ճամբաներուն մէջ, որոնք
խոնուած էին յունական, ասիական և արփո-
կական տարազներ հագած մարդիկներով: Շրջուն
վաճառողներն բարձրաձայն կը պոռային, մաս-
նաւորապէս ապխտեղէն ծախողներն ու գերեզվա-
ճառներն, որոնք խանութներուն առջև ցոյցի
կը դնէին իրենց մարդկային վաճառքը և բար-
ձրաձայն կը գովաբանէին անոնց յարգը: Գերի-
ներով շրջապատուած նշանաւոր պատրիկներ՝ մե-
հաններէն կ'էլէէին ու անկէ ուղղակի կ'երթա-
յին թատրոնները, որոնք իբր ժողովարաններ
էին անառակ մարդիկներուն, այնպէս որ մարդ
մը կրնար իր կինը արձրել՝ եթէ ատանց իր հա-
ւանութեան հոն գնացած ըլլար: Միջոցներն և
աճապարներն կը ներկայաննէին իրենց խաղե-
րը ճամբաներուն երկայնութեամբ. հովանաւոր-
ներն փսփաւով ու ծիծաղելով կը վազէին ող-
ջունելու համար իրենց պաշտպանը. դատարկա-
պորտներն կ'երթային կամարակապ սրահները՝
լսելու համար օրուան նոր լուրերը. պատրիկու-
հիներն կառքերու վրայ նստած՝ ցոյց կու տային
իրենց չքեղ զգեստները. վերջապէս մարդիկներու
դասակարգի շարունակ փոփոխութիւն մ'էր, շա-
րունակ աղաղակ մը ապշեցնելու չափ. — Իսկ եթէ
մէկը տեսնէր Հռովմը կոստանդնուփոսի ժամա-
նակ, բոլորովին տարբեր պիտի երեւնար ի-
րեն. զոցուած էին հեթանոսական մեհանները՝
որոնց մէջ առաջ կը կատարուէին սոսկալի խոր-
հուղներ, ամբոխն կ'ազօթէր քրիստոնէական
եկեղեցիներուն մէջ՝ որոնք բաց էին ամենուն,
և խաչի կը բարձրանար կոթողներուն ծայրը.
հրապարակախօսներն այլ եւս չէին արտասաներ
ճամբաներուն վրայ տարփական բանաստեղծնե-
րու ոտանաւորները, և ոչ միփոսներն հրապա-
րակաւ կը ներկայացնէին ամօթխածութեան վը-
նասիչ տեսարանները, և ոչ ալ կաթալուհիներն
կը պարէին փայտեայ բամբուկներու ձայնին
հնչմամբ՝ հիացնելու համար դատարկապորտ ան-
առակ պատանիները: Հռովմ միշտ աղմկալից
էր, բայց աւելի պարկեշտ. մեղաւոր կիներ մա-